Akbaba

İnsanlığa özeniş!

Arı'dan bal almak her kişinin kârı değildir.

Neden olmasın? Artık SANA margarini her yerde satıldığı için tecrübeli ev kadınları yarı fiatla her zamankinden çok daha lezzetli pastalar yapabilirler.
SANA ile hazırlanan yemekler hem fevkalâde leziz, hem de hafif oldukları için kolay hazmedilir
SANA çok sıhhî şartlar altında, nebatî yağlar ve pastörize sütten imal edilmiş, kalorisi, A ve D vitaminleri bol sâf bir gıda maddesidır
SANA'yı ekmeğe sürünüz, sandviçler de yapınız, nefis tadına doyamıyacaksınız.
250 gr.lık bir paket yalnız 90 krş.tur.

Al..ye..ve anla

Sana
kahvaltılık margarini

Sana NEBATİ MARGARİN

1 kilo SANA'ya
20.000 U.I. Vitamin A
1.000 U.I. Vitamin D
ilâve edilmiştir.
U.I. Unite Enternasyonal.

45-5-53 GRAFİKA

UNİLEVER-İS TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

T. C. Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

TURAL
öksürüğü keser!

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçcağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
★
Telefon
21811

SÜMERBANK

Akbaba

Sayı : 67 — Cilt : 3 — 25 HAZİRAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Ayı

Onun adını anarken, bir nezaket telâşiyle niçin:

— «Hâşâ huzurunuzdan» deriz?

Pek mi kabadır ayı?.. Zannetmem. Dış görünüşündeki çizgi hantallığına rağmen âdeta zekâ inceliği diyebileceğim bir çok incelikleri vardır.

Çocukluğumuzun bir kaç eğlencesinden biri de o idi: Eski zaman hanımları erkek görünce nasıl utanırlar?.. Şimdikiler nasıl kırıtırlar?.. Hamamda nasıl bayılırlar ve nasıl ayılırlar?.

Ayı, çingenenin bütün bu sorularına hareketlerile en doğru, en tıpatıp, cevabı verirdi.

Hele sonunda :

— Haydi koca oğlan, çak bir temennah beylere!..»

Dediği zaman, öyle bir temenna çakardı ki, Şark filmi çeviren Hollywood artistleri bile ayı kadar muvaffak olamıyorlar!.

Ayının son masalı, Doğu illerimizde geçti: Kaçırdığı güzel kızı, bağlardan, bahçelerden topladığı meyvelerle nasıl kılına dokunmadan, hiç bir insan oğlundan beklenmez bir şefkatle beslediğini gazetelerde aylarca okuduk!

Böyle iken, hoyrat bir el şakasına, hattâ kaba bir dil şakasına uğrayınca, hatırımıza gelen ilk hakaret sözüne onun adı karışır. Kelimeleri, âdeta karşımızdakinin suratına tükürür gibi homurdanırız:

— Ayılık etme!..

Ayılık dedim, değil mi?. Dikkat ediniz, ayı başkadır, ayılık başka!.. Birinde yalnız kendisi vardır, öbürüne insan da karışır.

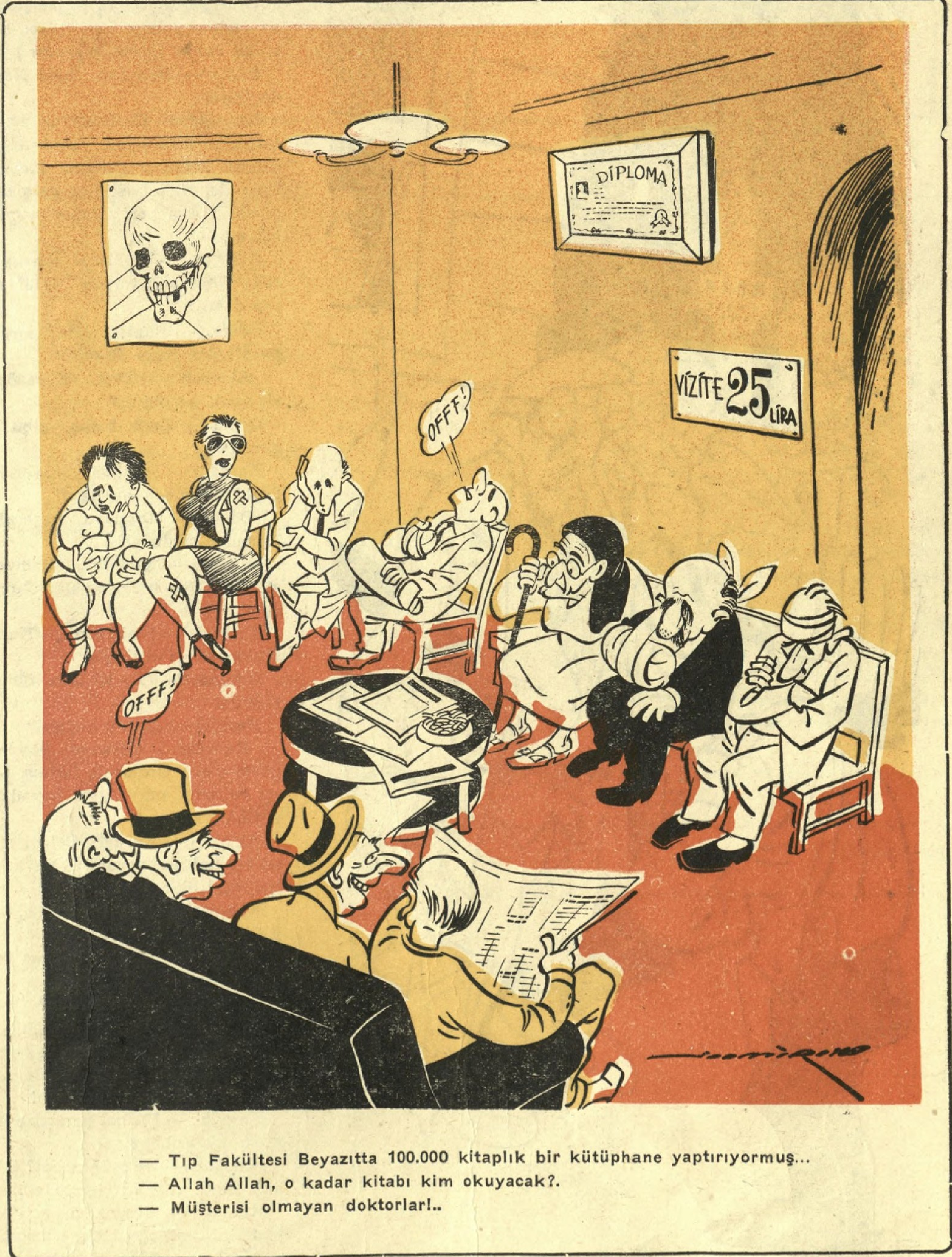
Spordan sanata, aşktan siyasete kadar, ayıya her mevzuda rastlarız.

Son günlerin büyük politika oyunlarına da yine onun ismi karıştığını, bütün milletler korku içinde, telâş içinde biribirinin kulağına fısıldıyorlar.

Nasıl korkmasınlar, nasıl telâş etmesinler?.. Pek iyi biliyorlar ki, asıl tehlikeli olan mahlûk, hayvanın ayısı değil, insanın ayısıdır!

Düşününüz bir kere : Ya bu ayı, fert olmaktan çıkmış, bir milletin sembolü olmuşsa?

AKBABA

— Tıp Fakültesi Beyazıtta 100.000 kitaplık bir kütüphane yaptırıyormuş...
— Allah Allah, o kadar kitabı kim okuyacak?.
— Müşterisi olmayan doktorlar!..

Acarlar!

İki politikacı konuşuyor :

— Okudun mu?.. Sinop mebusu İstanbul Şehir meclisi âzalarına nasıl çattı...

— Hayır, okumadım... Kim bu Sinop mebusu?

— Muhtar Acar...

— Haaaa, okudum, okudum... Ama Şehir meclisi âzaları da ona çattılar... Hem daha müthiş!

— Yaaa... Bu Şehir meclisi âzaları kim?..

— Vallâhi bilmem... Ama, muhakkak, onlar da acar!..

243

— Kuzum polis efendi, yatsı namazını kılacak emin bir yer biliyor musun?..

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

ON DÖRDÜNCÜ FASLIN DEVAMI

(Karagöz, odacının getirdiği suyu yudum yudum içer. Odacı, başında durup içişini seyreder.)

Odacı — Heh heh heh! Nasıl da içiye!

Karagöz — Hacivat, şu herif sinirime dokunuyor, yahu! Allah aşkına buradan gidelim. Mebusluğu da, milletvekilliği de onun olsun. Yoksa ben zıvanadan çıkacağım!

Aldoğan — **(Odacıyı azarlıyarak)** Neye gülüyorsun öyle? Ayıp değil mi?

Odacı — Bunları tanır mısın, paşa? Garagozle Hecivat!

Aldoğan — Evet, Karagözle Hacivat, ne olmuş?

Odacı — Tıpkı bizim gibu adam be!

Karagöz — **(Üstüne yürüyerek)** Defol başımdan be herif!

Odacı — **(Dışarıya kaçarak)** Amanın, saldıriye!

Karagöz — Gidelim, Hacivat, gidelim. Ben tımarhanelik oluyorum!

Hacivat — Sinirlenme, Karagözüm, odacı gitti işte!

Karagöz — O gitti ama, öbürü burada!

Hacivat — Öbürü hangisi?

Karagöz — **(Hikmet Bayur'u göstererek)** Gözlerini dikmiş, bana bakıyor, neredeyse soyadımı söyliyecek!

Aldoğan — Karagöz Çelebi, sizde bir hal görüyorum! Sık sık bu hal vaki olur mu?

Karagöz — Hangi hal paşa, delilik mi yani?

Aldoğan — Eh, bir bakıma öyle de denebilir?

Karagöz — Neye sordun?

Aldoğan — Ben de de sık sık vaki olur da! Sakın merak etme, fazla zekâdan gelir. Bir de son derece azim sahibi olmadan!

Karagöz — Bu hal partinize girmiye mâni olmaz ya!

Aldoğan — Ne münasebet? Bilâkis böyle olanları tercih ederiz!

Karagöz — Desene ki parti arkadaşlarının çoğu bizim cinsten!

Aldoğan — Elbette! Zaten böyle olmıyanlar bizimle çalışamaz!

Karagöz — **(Yavaşça)** Hacivat, biz yanlış yere geldik, galiba!

Aldoğan — Başta ben! Bazan konuşurken öyle bir cezbeye tutulurum ki, kendimi bulutların arasında, başka bir âlemde sanırım!

Karagöz — **(Yavaşça)** Eyvah, hapı yuttuk, Hacivat. Nasıl yakamızı kurtaracağız?

Aldoğan — Sonra, millî celâdetile meşhur Tahtakılıç arkadaşımız! İsminden de anlıyabilirsiniz!

Karagöz — Anlaşılıyor, sahi!

Aldoğan — Daha sonra, Hikmet Bayur arkadaşmız!

Karagöz — Onu anlatmaya hiç zahmet etme, malûm!

Aldoğan — En mutedilimiz Profesör Vasfi Raşit Sevük! Fakat onun da bir tunağı tutmaya görsün!

Karagöz — Hep birbirimizi bulduk, desene!

Aldoğan — Ya, ben de onun için seviniyorum işte!

Sevük — Paşa, bunları bırak da asıl meseleye gelelim. Partimize girmek istiyorlarmış. Sorun bakalım, partimize neye girmek istiyorlar? Eğer siyasî kanaatlerimizde ayrılık yoksa, hemen karar verelim, olup bitsin!

Aldoğan — Muvafık! **(Karagöze)** Neye Partimize girmek istiyorsunuz?

Hacivat — **(Karagöze)** Aman Karagöz, bu nazik mesele! Korkarım bir pot kırarsın, konuşmayı bana bırak!

Karagöz — Merak etme, Hacivat, ben onların dilinden senden daha iyi anlarım. Neye mi Partinize girmek istiyoruz?

Aldoğan — Öyle ya... Partimizin programının mükemmelliği, siyasî mücadelemizdeki samimiyet, halkın ihtiyacını anlayışımız!

Karagöz — Yok, yok, bunların hiç biri değil!

Aldoğan — Neye girmek istiyorsunuz öyleyse?

Karagöz — Mebus olmak için!

Aldoğan — **(Şaşırarak)** Mebus olmak için diyor? **(Bunu, birbirlerinin kulağına fısıldarlar.)** Karagöz Çelebi, müsaade edin de bu cevabınız üzerine şuracıkta genel kurul halinde toplanıp kararımızı verelim!

(Salonun bir köşesinde hep baş başa verip fısıl fısıl konuşurlar.)

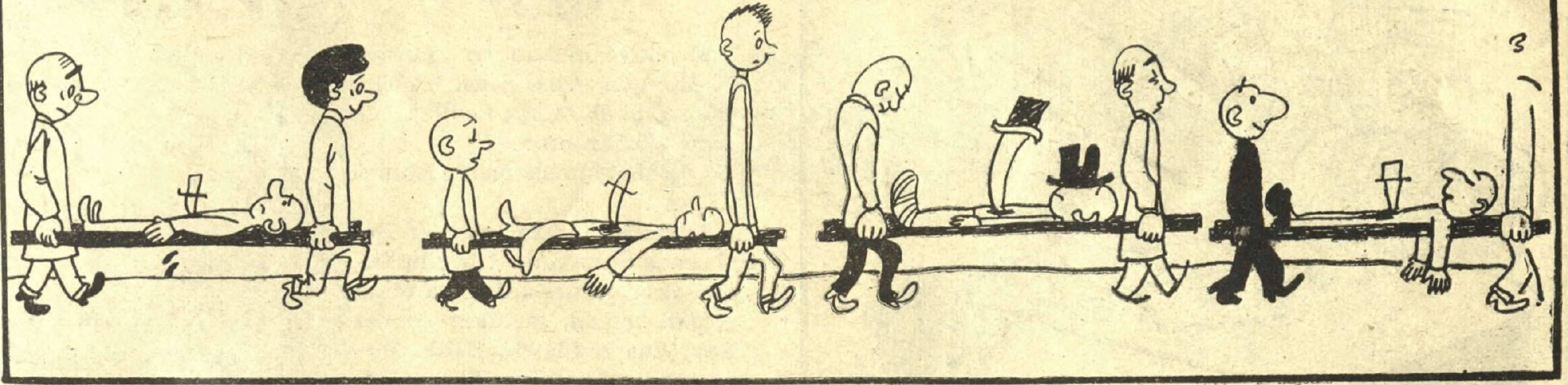
Hacivat — Eyvah, Karagöz, pot kırdın! Bizi partilerine almıyacaklar, galiba!

Karagöz — Kim giriyor zaten, ama, merak etme alırlar!

(Genel kurul halinde konuşmalarını bitirip karar verirler.)

Aldoğan — Karagöz Çelebi, kararımızı verdik. Bir Partilinin mebus olmak istemesi menfaatperestlik sayılmaz!

Sevük — Evet, katiyen sayılmaz! Meselâ ben, demokrasiye aykırı ne kadar kanun varsa hepsi-

PAZAR İLÂVESİ!..

ni toptan yok etmek için mutlaka mebus olmalıyım!

Ahmet Oğuz — Evet, sayılmaz! Meselâ ben, bütçenin açığını kapatıp varidatı su gibi akıtmak için mutlaka mebus olmalıyım!.

Tahtakılıç — Meselâ ben de, halkı baskıdan kurtarıp Şeref Uluğ'a da bir iyi ders vermek için mutlaka mebus olmalıyım!

Bölükbaşı — Meselâ ben de, Mecliste demokrasiyi müdafaa etmek için gelecek sefer de yine mutlaka mebus olmalıyım!

Aldoğan — Meselâ ben de, diktatörlüğü kökünden kazımak için mutlaka mebus olmalıyım!

Karagöz — **(Bayur'a)** Zatıâlileri mebusluğa iltifat buyurmuyor musunuz?

Bayur — Hayır, sizin gibi soyadsızlar da mebus olacak olduktan sonra o mebusluğu ne yapayım?

Karagöz — Adam, bana musallat oldu Hacivat! **(Bayur'a)** Eh, sağlık olsun, sen de olmayıver, ne yapalım!

Aldoğan — İşte, bunun için, Karagöz Çelebi, mebus olmak istemenizi Partimiz için çalışmak mânasına aldık, kabul ediyoruz. Yeni seçimlerde mebus olunca...

Ahmet Oğuz — Hep beraber inşallah, de paşa!

Aldoğan — Hep beraber inşallah mebus olunca, ilk önce tahakkukuna çalışacağınız gaye ne olacak?

Karagöz — Amma da tumturaklı konuştun yahu! Dilinin altındaki neyse, şunu açık söyleyiver!

Sevük — Ben anlatayım, yani, kanunî tâbiriyle, millî iradeyi kullanarak, ilk kazanacağınız dâva...

Karagöz — **(Düşünerek)** Anlamadım! Biz kimseyi kullanmıyacağız, kendi işimizi kendimiz yapacağız, bu bir! Sonra da kimseyi dâva filân etmiyeceğiz. Herkesle iyi geçinip gideceğiz!

Aldoğan — Anlatamadık. Mebus olmayı bir şey için istiyorsunuz ya!

Karagöz — **(Parmaklarını para sayar gibi yaparak)** Tabiî bir şey için istiyoruz, babamızın hayırına değil elbet!

Aldoğan — İşte, o şey nedir?

Karagöz — **(Eliyle ayni işareti yaparak)** O şey mi nedir?

Aldoğan — Evet, o şey nedir?

Karagöz — O şeyin ne olduğunu bilmiyor musun?

Aldoğan — Bilsem bile, yine ağzınızdan işitmemiz lâzım!

Karagöz — Ha, o başka, söyliyeyim öyleyse!

Hacivat — **(Yavaşça Karagöze)** Aman, Karagözüm dikkat!

Karagöz — **(Yavaşça Hacivada)** Merak etme, Hacivat, gözümü dört açıyorum. Adam galiba, bizim mebusluk tahsisatından bir şey sızdırmak istiyor! Ama, metelik koklatmam! **(Aldoğana)** Asıl mebus olmak istememizden maksat..

Aldoğan — Hah hah, tamam!

Karagöz — Yani, neye mebus olmak istiyoruz, değil mi?

Aldoğan — Evet, evet, tam üstüne bastın!

Hacival — **(Karagöze yavaşça)** Aman, Karagözüm, ne söyliyeceksin diye, yüreğim çarpıyor!..

Karagöz — **(Hacivada yavaşça)** Korkma ulan faka basmam! **(Aldoğan'a)** Kuzum, sizin Partiye girince hep böyle rumuzla mı konuşacağız? Açık konuşamıyacak mıyız?

Aldoğan — Bilâkis, ne kadar açık konuşursanız, o kadar memnun oluruz!

Karagöz — Ha, öyleyse iyi! Bizim mebus olmak istememizin asıl sebebi...

Aldoğan — Evet, asıl sebebi?

Hacivat — Karagözüm dikkat!

Karagöz — Asıl sebebi, Hacivatla biraz dünyalık biriktirip, üçer odalı iki ev yaptırmak!

Aldoğan — **(Şaşırarak)** Bak ne diyor? **(Birbirlerinin kulağına fısıldarlar:)** Biraz dünyalık biriktirip üçer odalı birer ev yaptırmak diyor? **(Karagöze)** Karagöz Çelebi, bu cevabınız üzerine genel kurul halinde tekrar toplanıp konuştuktan sonra karar verelim!

(Salonun bir köşesine gidip fısıl fısıl konuşmıya başlarlar.)

Hacivat — Karagöz, ne yaptın?

Karagöz — Daha yaptığımız bir şey yok, mebus olursak yapacağız!

Hacivat — Hiç böyle söylenir mi?

Karagöz — Fena bir şey mi söyledim yahu! Mebus olursak, Hacivatla birer ev yaptıracağız, dedim!

Hacivat — Böyle de olsa söylenir mi?

Karagöz — Nazar mı değer?

Hacivat — Hayır, hayır, böyle şeyler insanın içinde durur, söylenmez!

Karagöz — Sen ne anlarsrn bu inceliklerden! Bunu söylemekle içimizle dışımızın bir olduğunu anlatıyoruz. Göreceksin, nasıl beğenecekler!

Hacivat — Her şeyi mahvettin Karagöz!

Karagöz — Ulan, zaten bir şey yoktu ki, mahvedeyim!

(Genel kurul halinde konuşma biter.)

Aldoğan — Karagöz Çelebi, cevabınızı açık ve samimî bulduk. Bunda bir menfaatperestlik görmedik. Mesken buhranını her şeyden önce halletmek istediğiniz mânasına anladık. İkinizi de Partimize kabul etmeğe karar verdik. Nüfus tezkerenizle üçer fotoğraf getirin, hemen kaydınızı yapalım! Yalnız, bizim Partiden mebus olur da üçer odadan daha büyük ev yaptırırsanız plânını, idare kuruluna gösterip tasdik ettirmeniz lâzım!

Karagöz — Orası kolay! Yarın nüfus cüzdanımızla fotoğraflarımızı getirip kaydoluruz. Rahatsız ettikse kusura bakmayın!

Aldoğan — Bilâkis, Partimize girdiğinize çok memnun olduk!

Karagöz — **(Hacivatla Partiden çıkarken)** Hacivat, bunda iş yok! Şimdi nereye gideceğiz, onu söyle!

Hacivat — Millî Kalkınma Partisine!

— On dördüncü faslın sonu —

AKBABACI

Sulh — Biraz daha anlat... Yalan da olsa, hoşuma gidiyor!..

245

SOVYET CENNETİNDE :

— Suçu çok büyük yoldaş, buna en ağır cezayı vermeliyiz...

— Yaşamağa mahkûm edin!..

ŞAKALAR

NERDE?

Musikiye muhabbeti fazlaydı. Bir gün evine gelen bir ahbabına, Salih Murat Uzdilek, bir genci takdim etti:

— Sanatkâr hânende Ahmet Çağan...

Evine kim gelse, Ahmet Beyi orada buluyordu. Bir gün Ekrem Reşit ikinci defa ziyaretine geldiği zaman, sanatkâr Ahmet Bey yine oradaydı. Salih Murat takdime kalkınca Ekrem Reşit:

— Biliyorum monşeğ, dedi, hanende Ahmet Bey...

Salih Murat güldü:

— Evet, ama hanende değil, hanemde Ahmet Bey...

ELDİVEN

Yeni gelin ilk defa yemek pişirmişti. Kocası çorbayı içerken bağırdı:

— A... Çorbanın içinden eldiven çıktı...

— Hay Allah razı olsun kocacığım. Sabahtanberi ben de onu arıyordum...

KURTARAMAMIŞ

Bir cenaze merasiminde adamın biri:

— Ah kurtaramadım, vah pek yazık oldu, kurtaramadım... diye dövünüyordu. Biri sordu:

— Doktoru mu idiniz?

— Hayır, alacaklısı idim!...

Ankara ve istanbul radyolarında kadın ve erkek sesleri

Misafirlerim vardı. İstediler. Radyoyu açtım. Ankara. Bir erkek okuyucu klâsik şarkılardan birini söylüyor: Kalın tok, ağır bir ses.

Misafirlerden biri sordu:

— Kim bu?

Ankarada şarkı okuyan erkek hanendelerin isimlerini birer birer saymağa başladık:

— Falan?

— Değil.

— Filân?

— O da değil.

— Feşmekân?

— O da değil.

— Kim bu öyleyse?

Misafirlerden biri:

— Belki yeni bir okuyucudur, diyordu.

Aramızda bir genç kadın gülerek dedi ki:

— Ben size söyliyeyim mi? Bu okuyan, erkek değil, kadın.

Hepimiz kulak kabarttık. Sesin kalınlığına, varda kosta edasına bir kere daha dikkat ettikten sonra bağırdık:

— Olamaz! Erkek bu!

— Nesine bahse girersiniz? Eğer bu kadın değilse ben hepinize beşer lira veririm. Kadınsa siz de bana beşer lira verir misiniz?

— Veririz.

Bekledik. Şarkı bitti. Program da sonuna gelmişti. Spiker bir kadın ismi söylemez mi? Hayretten donakaldık. Ellerimiz oynamadığı için kadıncağıza beşer lira borcumuzu da veremedik

Peşinden İstanbul radyosunu açtık. Bu sefer de bir kadın şarkı söylüyor. Artık bunda şüphe yoktu: İncecik, titrek, edalı, kırıtkan bir ses. Fakat bu hanımı da çıkaramadık: Safiye değil, Perihan değil, Hamiyet değil, Mefharet değil, kim bu?

Birbirimize baktık:

— Kim bu?

İçimizden biri sordu:

— Sakın bu da erkek olmasın?

Sesi bir daha bütün dikkatimizle dinledik: Kadından fazla kadındı. Dünyanın hangi ses mütahassı gelse tereddüt etmeden :

— Bu ses kadın sesidir! diyecekti.

Demin Ankaradaki sesin cinsiyetini keşfeden kadın misafirim de tasdik etti:

— Evet, kadın bu...

Fakat içimizde bir şüphe vardı. Programın bitmesini bekledik. Nihayet Spiker bu sefer de okuyucunun bir erkek olduğunu haber vermez mi?

Aramızda bulunan bir doktor misafir mırıldandı :

— Hormon meselesi!

Kadınlardan biri sordu:

— Hormon nedir? Yeni bir saz mı?

— Hayır efendim, insanın vücudundaki iç guddelerden birinin ifrazatına hormon denir. Erkekliği ve dişiliği o yapar. Bazı erkeklerde dişi hormonlar, bazı kadınlarda da erkek hormonlar fazladır ve onları, işte böyle, öteki cinse mensupmuş gibi gösterir.

— Çaresi yok mudur bunun?

— Vardır. Bu kalın sesli kadına dişi hormon, ince sesli erkeğe de erkek hormon iğnesi yapılır.

İçimizden biri mırıldandı :

— Desenize... Ankara ve İstanbul radyolarında birer hormon lâboratuvarı açmalı!

Birisi itiraz etti:

— Yok, dedi, bu kadar fazla... En iyisi bu okuyucuların müstear isim kullanmalarıdır. Ankaradaki erkek sesli bayan bir erkek adı kullanır. İstanbuldaki kadın sesli bay da bir kadın adı...

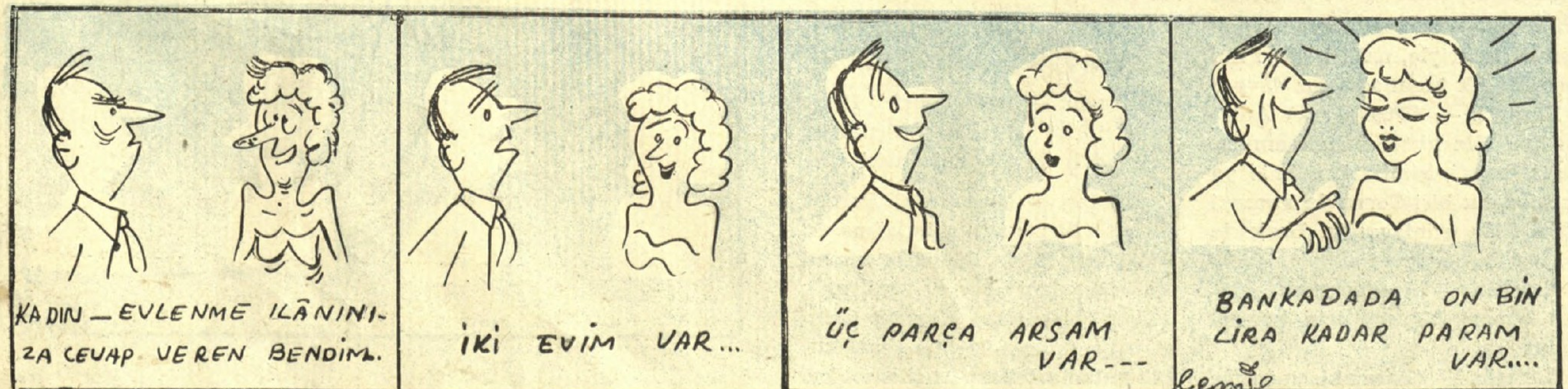
Doktor sordu :

— Fakat bu geçici bir tedbirdir, dedi, memlekette televizyon tesisatı kurulunca ne olacak

Bu suale de ben cevap verdim :

— O zamana kadar da bu okuyucular yetmiş, seksen yaşlarına gelirler ve istirahate çekilirler!

CIZ

Utangaç sütanne!..

BAYRAM NAMAZI

Arkadaşına çok yorgun rastlamıştı:

— Ne o, hasta mısın? · diye sordu.

— Yok birader, dedi öteki, dün gece sabaha karşı eve geldim. Hanım uyandı: «Ne erkenden giyinmişsin, nereye böyle?» dedi. Ben de «şimdi geldim» demeği göze alamadım, «Bayram namazına» dedim. Uykusuzluktan halim harab...

NASİHAT

Salamon oğluna nasihat veriyordu:

— Hayatta kurnaz olmalı. Kurnaz oldun mu işsiz kalmazsin...

Oğlu sordu:

— Ama baba, insan kurnaz olunca işi ne yapacak be?

İYİ

Halı silkeletiyordu. Adama:

— Aferin, iyi dövüyorsun... dedi. Adam başını çevirmeden cevap verdi:

— Tabiî... Eskiden karakolda çalışırdım...

TARİF

Neclâ arkadaşına telefon ediyordu:

— Yarım saat sonra gelebileceğim şekerim. Provam var. Biçimini tarif mi edeyim? Uzunca, ince belli, kumral saçlı, gayet mahçup...

— Ahmet mi, Yılmaz mı, Kaya mı, Hüseyin mi, Erhan mı?..

— Bravo... Kocandan başka bütün tanıdığın erkekleri saydın!

— Ah canıım... Geç kaldım galiba!..

Ay! Ay! Ay!

Vücudunun derisi ne kadar güzel yanmış,
Her tarafın şeftali esmerine boyanmış.
Pul pul ışıldadıkça çıplak göğüste sular:
Gönüllerde uyuyan ne arzular uyanmış!

Yürükali pilâjı karşında uzun bir ah...
Aşkınla yelkenlerin göğsü dolu her sabah...
Ne büyük sevap olur güzel kız bilemezsin.
Bir buseyle işlesek tatlı, küçük bir günah!

Sen içinde olursan, bana kulübe saray!
Seni söyler batan gün, seni söyler doğan ay!
Seninle bir saniye göz göze geliversem,
İçim bir şeyler olur, bayılırım: Ay ay aaay!

ÇİMDİK

AL SANA...

Neclâ, Muallâya:

— Senelerdenberi kocamın gecelerini nerede eçirdiğini merak ediyordum, nihayet öğrendim... dedi.

— Nerede geçiriyormuş?

— Geçen akşam eve gittim, bir de baktım ki bizimki pencerenin önünde oturup duruyor..

Oyuna Oyun

Muhib, gayet meşgul olduğu bir sırada telefon acı acı çaldı. Çaldı, çaldı... Esat Mahmut'un bir romanında «Saat sabahın birini çaldı: dan... dan... dan...» deyip biri üç defa çaldırdığı gibi, telefon da üçüncü zırıltısına başlarken Muhib ister istemez ahizeyi aldı:

— Buyrun?

İnce, gevrek, oynak bir kadın sesi soruyordu:

— Ben Mannik.. Haygazar ondadır?

— Yanlış efendim...

— Allah Allah... Neden yağnış oloormuş?

Muhib buna cevap vermeğe lüzum görmeden telefonu kapadı. Mühim bir hesapla meşguldü: Ama, daha aradan bir dakika geçmeden telefon evvelkinden daha acı zırladı. Bir acentadan haber beklediği için bu sefer acele açtı. Ayni ermeni kadını:

— Alo, Haygazar, sensindir?

— Hayır madam Mannik, yanlış açıyorsunuz...

— Yağnış ise benim Mannik olduğumu nerden biloorsun zo?

Muhib, vaziyetin tuhaflığı karşısında elinde olmadan gülümsedi. Sonra, kadını çevireceği numaradan vazgeçirmek için, masum bir yalana başvurdu:

— Biz herşeyi biliriz madam, burası Polis Müdiriyeti...

— A, öyleysem yağniştir. Benim Polisilen hiçbir işim yoktur...

Muhim, yaptığı tesirden memnun, bu saygısız telefonu kapadı.

İçi rahat etmişti. Etmişti ama, bu, üç dakika sonra yine telefonun çalmasına engel olmadı. Muhib açmadan evvel tereddüt etti. Ya yine o kadınsa? Ama neden olsun. Yeter derecede korkmamış mıydı? Açmazsa, o cayırtıya tahammül etmek var...

— Alo?

— He, Haygazar ondadır?

— Hanım, elinizdeki numara yanlış...

— Değildir, bu bana Haygazar'ın verdiği nümerodur...

— Peki, kim bu Haygazar?

— Kocamdır zo... Kendisine deeceğim ki...

Muhib düşünceli bir tavırla telefonu elinde tutuyordu. Sordu:

— Siz numaranızı söyler misiniz?

— 99887... Neden sordunuz?

Muhib telefonu kapadı. Şimdi bu münasebetsiz madama karşı ciddî bir tedbir düşünüyordu. Bir daha ararsa... Derken, aramakta gecikmedi. Muhib telefonu açar açmaz kendi söze başladı:

— Alo? Madam Mannik, siz siniz?

— He... Haygazar ondadır?

— Hayır, az evvel çıktılar...

— Çıktılar mı? Kiminle?

— Çıktı diyecektim. Taksime kadar gitti, bir işi vardı...

— Mehmet Efendi, sensin ki bu kelâmı edoorsun?

— Buyrun madam...

— Mehmet efendi, evladının başına anıt veroorum ki bana bu keret işin açıkçasını deesin. Neree cehennem olmuştur o Haygazar?

— Beni ele vermezseniz söyleyim, ama aramızda...

— He, çabuk olasın...

Muhib, hemen tanıdıklarından birinin adresini verdi:

— Genç bir hanımla oraya gittiler, tören mi yapacaklarmış ne?

Telefon çat diye kapandı. Muhib'in verdiği adres bir dans dershanesiydi. Biraz sonra orada kopacak kıyameti düşünüyordu...

Ertesi sabah büronun telefonu yine çaldı:

— Alo? Buyrun...

— Neresi efendim?

Bu bir erkek sesiydi.

— Muhib Sevenler yazıhanesi.

— Yağnış...

Telefon kapandı. Bir saat sonra büronun kapısı açıldı, içeri izbandut gibi bir herif girdi:

— Bonjur beyefendi. Telefonu muayene edeceğiz...

— Buyrun...

Adam telefona, bilhassa numarasına baktı. Ondan sonra:

— Buranın sahibi sizsiniz? diye sordu.

— Evet... Neden sordunuz?

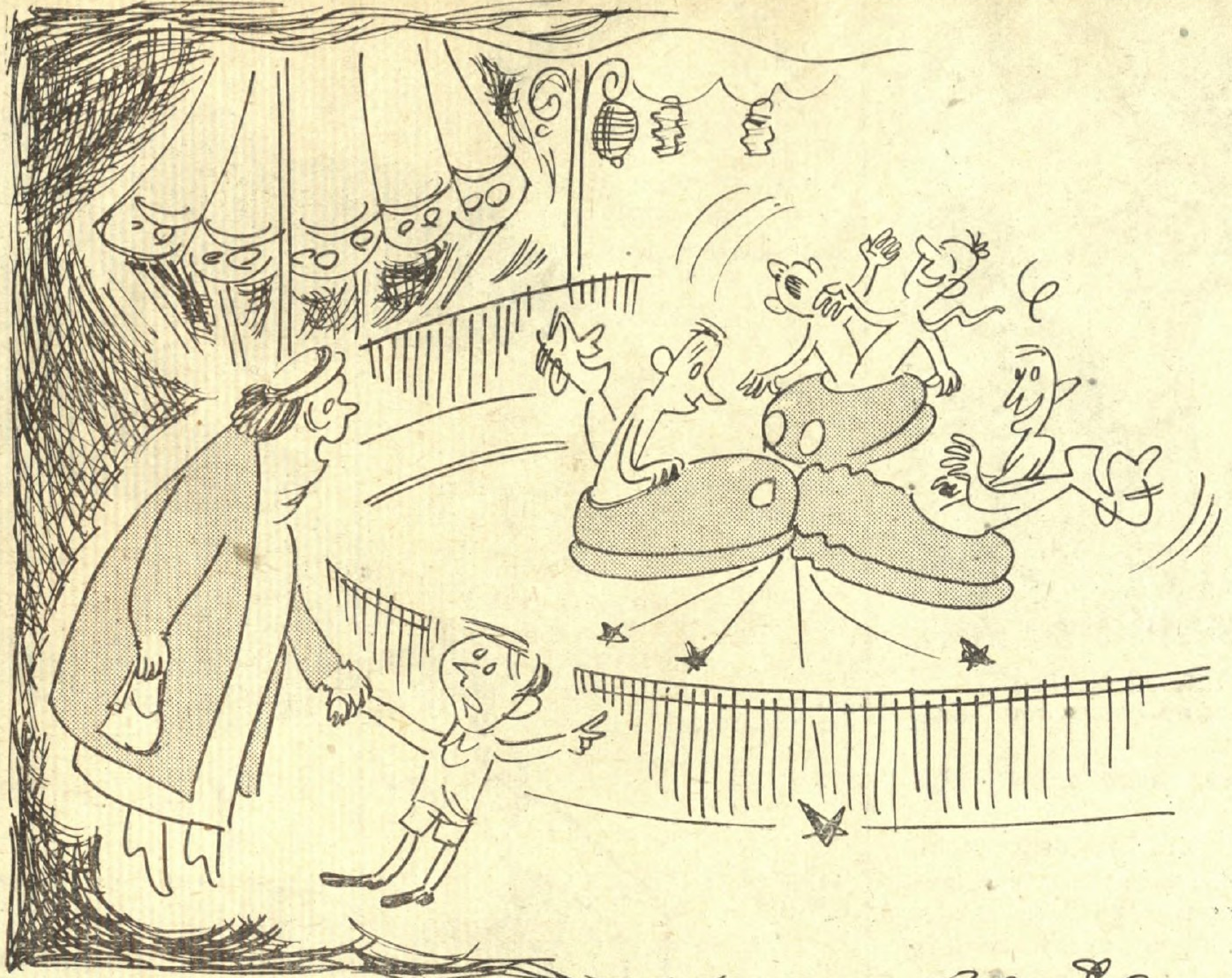
— Emin olayım diye... Beyefendi, benim kim olduğumu biloorsunuz?

— Hayır, o şerefe nail olamadım daha...

— Kendimi takdim edeyim, Bendeniz ağır sıklet şampiyonu Haygazar... Bizim karıya takibatından kurtulmak için bir numara attımıdı, tesadüfen sizinki imiş. Karıyı büsbütün alevlendirip olmaacak yerlere sürmeğe ne varıdı? Hesaplaşmağa geldim...

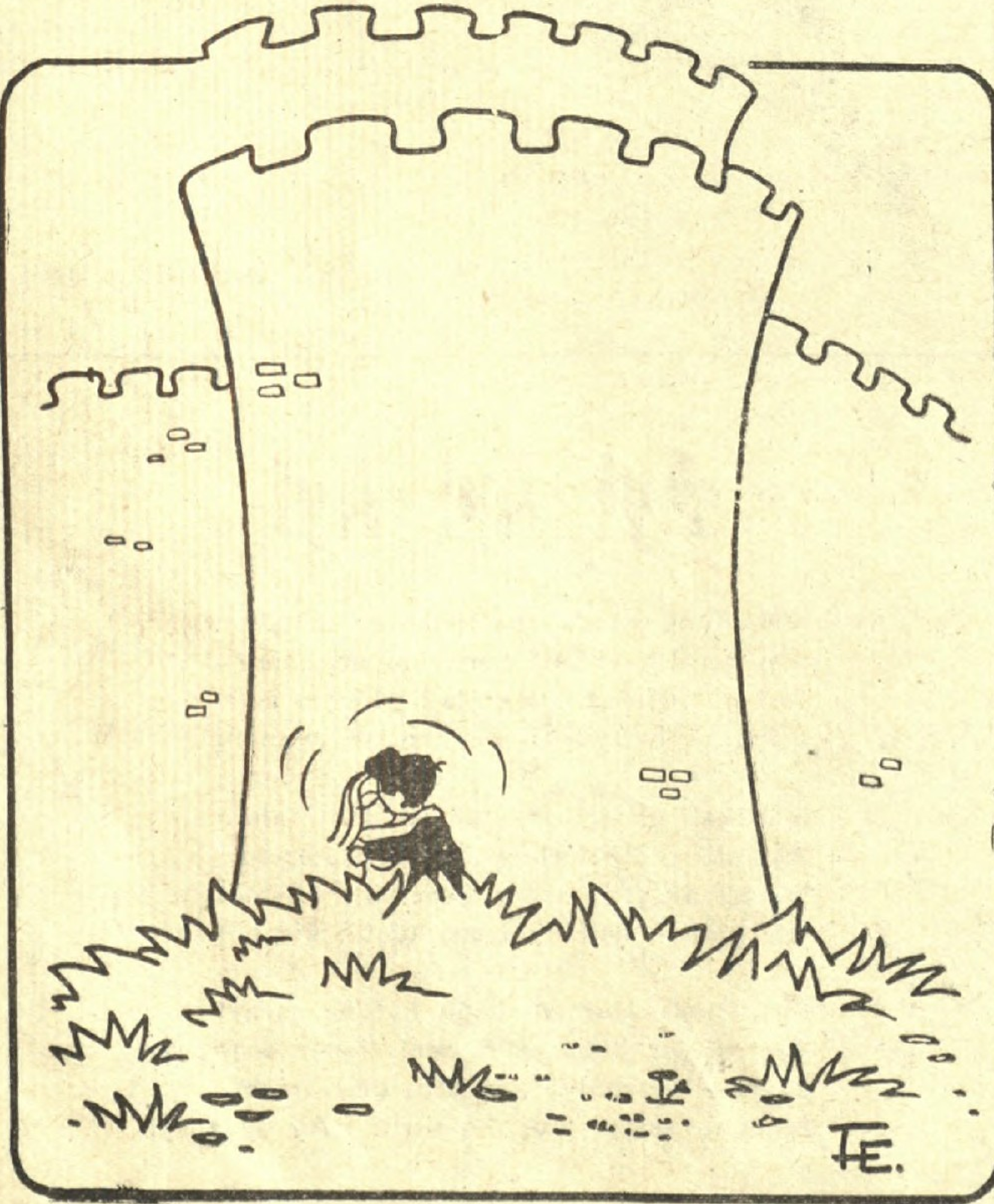
— ?!...

— Hikâyeci —

LUNA PARKTA :

— Hadi, hadi, burası pahalı, ben seni Karaköye götürür dolmuşa bindiririm!..

Hisar - Pûselik!...

RAHAT NEFES!

İki arkadaş arasında:

— Yahu, sana bir şey söyliceğim...

— Hayrola?

— Azizim, benden sana dostça bir tavsiye: Sizin kerimeyi biraz çekip çevirsen iyi olacak..

— Ne gibi?

— Bak ben sana söyliyeyim de ne gibi olduğunu anlayıver .. Geçen gün biraz Gülhane parkına gitmiştim. Bir aralık sizin kerimeyi gördüm. Daha doğrusu pek iyi görmedim ama, her halde o idi. Yanında bir delikanlı vardı...

— E...

— Canım nasıl söyliyeyim... Delikanlı bir aralık sizin kerimenin boynuna sarılmak ister gibi bir şey yaptı...

— Peki, bizim kız ne yaptı?

— Sizin kız delikanlıyı itip kaçtı...

Muhatabı rahat bir nefes aldı:

— O halde hiç şüphe etme birader, benzetmişsindir... Bizim kız olsaydı itip kaçmazdı!.

O

MUVAFFAKİYET

Operatörün biri, bir meslekdaşına, yapmış olduğu mühim bir ameliyattan bahsederken, bir çok hayret edilecek tafsilât veriyor. Meslekdaşı:

— Olur şey değil! diyor, lâkin bunu müteakip hasta yaşadı mı?

— Ne demek azizim... Belki iki saatten fazla!.

UTANMAK

Nerminin iki âşıkı vardı Nermin, hakikati saklamaz. Zaten onlar da bilirler, nöbetleşe ziyaret ederler.

Geçen gün, Bay Mehmet gelmişti. Nermin:

— Bugün terzime gideceğim, dedi.

— Ben de beraber geleyim.

— Kat'iyyen olmaz. Evvelki gün terziye Ahmetle beraber gitmiştim. Seni de görmesinler, istemem.

— Söz gelmesinden, dedikodudan korkuyorsun, değil mi?

Nermin, izzeti nefsine dokunulmuş gibi isyan etti:

— Hayır, ondan değil... Eğer iki dostum olduğunu görecek olurlarsa hesabı iki misli yazarlar!

O

HOKKABAZLIK!

Muhsine, sinemaya gitmişti. Orada bir hokkabaz da numara yapıyordu. Bayan Muhsine akşam gördüklerini kocasına anlatıyordu:

— Eee... Doğrusu o hokkabazın yaptıklarına şaştım da kaldım... Üç tane güvercini tencerenin içine koydu... bir, iki, üç... Kapağı açınca üç ipekli mendil çıktı.

Kocası güldü, sonra dedi ki:

— E canım, senin hokkabazlığın da ondan aşağı kalmaz. Beş on dakika içinde yüz liralık kâğıdı ipekli bir elbiseye çevirmiyor musun?

BİR TAVUK YÜZÜNDEN CİNAYET İŞLENDİ (Gazeteler)

— Sahibi, uğruna adam öldürdüğündenberi haspanın burnu büyüdü!..

POT...

Banka müdürünün kadınlara karşı yüreği pek yufka idi. Sabahtan akşama kadar kadın ziyaretçi kabul etse yine bıkmazdı.

Bazan bu ziyaretçilerle odasına kapanır, saatlerce konuşup halleşirdi.

Müdürün bu halini bilen kâtibi, âmirini görmek istiyen kadın ziyaretçilerden hiç birini geri çevirmezdi.

Bir gün genç, güzel bir kadın kâtibe gelip müdürü görmek istediğini söyledi.

— Acaba vakti müsait midir? dedi.

Kâtip gülerek cevap verdi:

— Müdürün, sizin gibi güzel bir kadını kabule daima vakti müsaittir.

Kadın o zaman kaşlarını çattı:

— Öyle ise kendisine zevceniz biraz sizi görmek istiyor, deyiniz!

O

ALLAH BİLİR!

— Oğlum kaç yaşındasın?

— Vallahi kaç yaşında olduğumu ben de bilmiyorum. Annem beni doğurduğu zaman yirmi altı yaşında imiş...

— Peki şimdi kaç yaşında?

— Şimdi yirmi dört yaşında!

O

KOLAYI!

— Çalışırken sigara içmek çok muzırmış!

— Peki, sen sigara içmiyor musun?

— Yooo... Çalışmıyorum!

Cenaze

BİZLERİ BIRAKIP NERELERE
GİDİYORSUN ?!..
OFFF
AMANN!
UCUZLUK
C.H.P
K.P

e Alayı!

251

Dünya Mizahından

Saygısız Misafir

Yazan: Armand SYLVESTRE

Luc de Goel, alnına topladığı sarı saç büklümlerinde bütün bir balayı neşesi parıldıyan karısı Hélène'i koluna almış, baharın fışkırdığı bahçe yolunda dolaşıyordu. Luc de Goel'in gençliği hayli gürültülü geçmiş, maceralarının akisleri iki dünyayı doldurmuştu. Çünkü çok seyahat etmişti. Karısı Hélène, sırf kendisinden başkasına sahiden âşık olmadığını bir kere daha anlamak maksadiyle, onun geçmişteki maceralarını kendi ağzından dinlemekle zevk alırdı. İşte bu sabah da, Luc, ona, vaktiyle zengin bir Bulgar'ın (karısı memleketin en güzel kadınıymış) nasıl olup da onun hayatını kurtardığını, hâlâ nemli kumları çıtırdatarak, lâle kokuları, saka kuşlarının sesleri arasında, anlatıyordu. Hélène:

— Venceslas'a nasıl teşekkür ettiğini bilmiyorum ama, herhalde yeter derecede değildir... dedi, çünkü hayatınızı kurtaran bir adamı, karısiyle aldatmak...

Luc, içini çekti:

— Emin ol şekerim, dedi, başka türlü yapsaydım, Venceslas'ı tamir kabul etmiyecek derecede kırmış, yaralamış olurdum... Şimdi orası Pris'e döndü ya, bir vakitler misafirperverlikte, Bulgarlar İskoçyalıları gölgede bırakırlardı. Size yemeğinin yarısını veren, yatağının da yarısını lütfetmiş demek olurdu. Bu vaziyette bir adamı karısiyle aldatmak şerefini reddetmek ise affedilmez bir utanmazlıktı. Halbuki Venceslas, haliskan bir Bulgardı. Böyle bir saadeti kabul etmekte mâzur olduğumu ileri sürmeğe cesaret ettiğim zaman büyük bir safdillikle bana şöyle demişti: «Canım, ben Fransaya geldiğim zaman da siz aynen mukabele edersiniz...»

— E, bu parlak doğrusu... İnşallah evlendiğimizi haber vermişsindir...

— Canım, nihayet bu herife hayatımı borçluyum. Sonra senin gibi bir kadının kocası olmak az şeref mi? Ama merak etme. Alelusul haber verdim. Yoksa içim rahat. Hâdise geçeli beş sene oldu. Venceslas, memleketinin mukadderatiyle uğrasında ezildi. Erkenci bir bülbül şüphesiz onları görmüştü. Çünkü hemen yakınlarından aşkla dolu nağmeler yükseldi.

Biraz sonra evin yolunu tuttular. Lâkin ileride madmazel Ombelline'i, o ihtiyar kız hali içinde elinde bir mektupla görünce azıcık neşeleri kaçtı. Hélène'i öperken:

— Günaydın yavrum, dedi. Mektubu Luc'a uzatarak ilâve etti: Pulunu bana saklayın kont hazretleri, çünkü böylesi koleksiyonumda yok.

Luc zarfı aldı, baktı ve sarardı.

— Vay canına, tevekkeli apranamazdım. Gelirken saadetinize uğur getirecek bir taş taşıyacak, temele koyacağım. Cumartesiye sizde olacağım. Muhabbetle... Venceslas».

Madmazel Ombelline fevkalâde ilgilenerek:

— Cumartesi dediği bugün işşirken beni düşünecek değil ya? Unutmuştur bile.

— Bırak, başka şeylerden bahsedelim. Beni korkutuyorsun âdeta... Nasıl şeydi o yabani?

— Yakışıklı, sevimli ve cömert. Tanıdığım en cazip erkeklerden biri. Binbir gece masallarının kahramanlarından biri denecek kadar da şarklı.

— Parise gelmeği akıl etmeyişi şaşılacak şey.

— Git işine canım. Ben dedim sana, gel başka şeylerden bahsedelim. Kendi kendimize bahsedecek elbette daha iyi lâflarımız vardır.

«Daha iyi» kelimelerinden sonrası, birleşen dudakları aratala malûm olur dememişler... dedi.

Mühür mumunu kırdı (Şu Venceslas, mektubunu okuyanları kurumuş tükrüğiyle meşgul etmiyecek kadar kibar insandı). İmzaya baktı ve daha beter sararak yüksek sesle okudu:

«Bükreş, 4 Nisan.

«Aziz dostum, evlendiğinizi gazetelerden öğrendim. Saadenize iştirak etmek için geliyorum.»

— Küstah! diye bağırdı Hèléne.

«Geç bile kalmış olmaktan korkuyorum. Ama kusuruma bakmazsınız elbet.»

— Ne halt eder ağanın beygiri! diye homurdandı Luc.

«Bu hususta sizden önce davte... diye mırıldandı. Hélène bağırdı:

— Aman kapıları tahkim edelim. Meselâ seyahatteler dedirtelim.

— Kasabada öğrenir burada olduğumuzu.

—Öldüler dedirtelim.

— Mezarımızı bulup ağlamak ister köpoğlu. Sadık ve geleneklere bağlı bir heriftir.

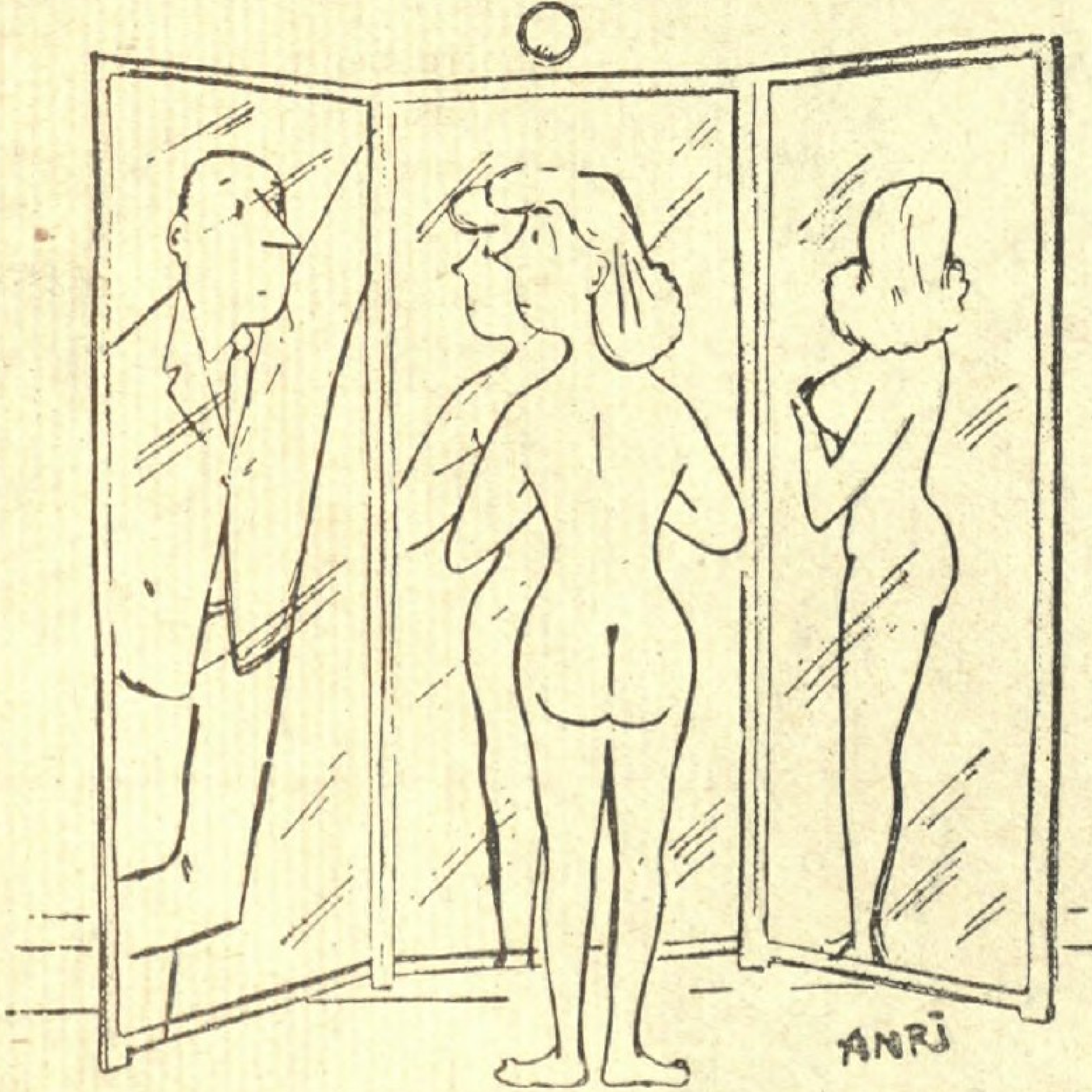
— Öyleyse ne yapacağız?

— Yalnız Ombelline bizi kurtarabilir. Daha doğrusu sizi.

İhtiyar kız:

— Nasıl acaba? diye sordu.

— Birazdan Hélène size anlatır, aziz madmazel...

YAZISIZ!..

(Fransız karikatürü)

Luc, yavaşça karısının kulağına söyliyerek devam etti:

— Karım diye herife onu takdim etmem lâzım.

Hélène, Ombeliine'i bir yeşilliğin ardına sürükledi. Luc, henüz yapraksız dallar arasından seslerini duyamadığı iki kadının yüz hareketlerini ıztırapla takibe başladı. Önce ihtiyar kızın azimli azimli kollarını havaya kaldırarak reddetme işaretlerini gördü. Sonra, tanımadığı adamın tasvir edilişi karşısında olacak ki, yavaş yavaş yumuşadığını anladı. Daha sonra, Hélène'i âdeta neşeli bir razı oluşla kucaklayıp öptüğüne şahit oldu. Bunun üzerine rahat bir nefes aldı.

Ombelline:

— Müsaadenizle gideyim, kendime biraz çeki düzen vereyim! dedi. Peşinden Hélène de gitti. Tam zamanıydı. Venceslas geliyordu. Sarmaş dolaştan sonra:

— Genç karın nerde? diye sordu.

— Birazdan gelecek.

Sahiden biraz sonra, madmazel Ombelline, ancak eski taş basmalarında görülen bir kıyafetle çıkageldi. Venceslas suratını âyarlıyabilecek kadar nezaketine hâkim oldu. Kendini toplıyarak Luc'e:

— Tebriklerim, dedi, Hanımın pek hoş.

Ve önünde saygıyla eğildikten sonra:

— Memleketinizin, buraya gelmeden önce incelediğim kanun ve geleneklerine göre, bana ettiğiniz iyiliği aynen iade edemiyeceğimden doğan kederim aslâ dinmiyecek, diye devam etti. Ama hiç olmazsa müsaade edin de, zifaf odanızın kapısında, gelirken yolda bestelediğim bir düğün şarkısı söyliyeyim gitarla...

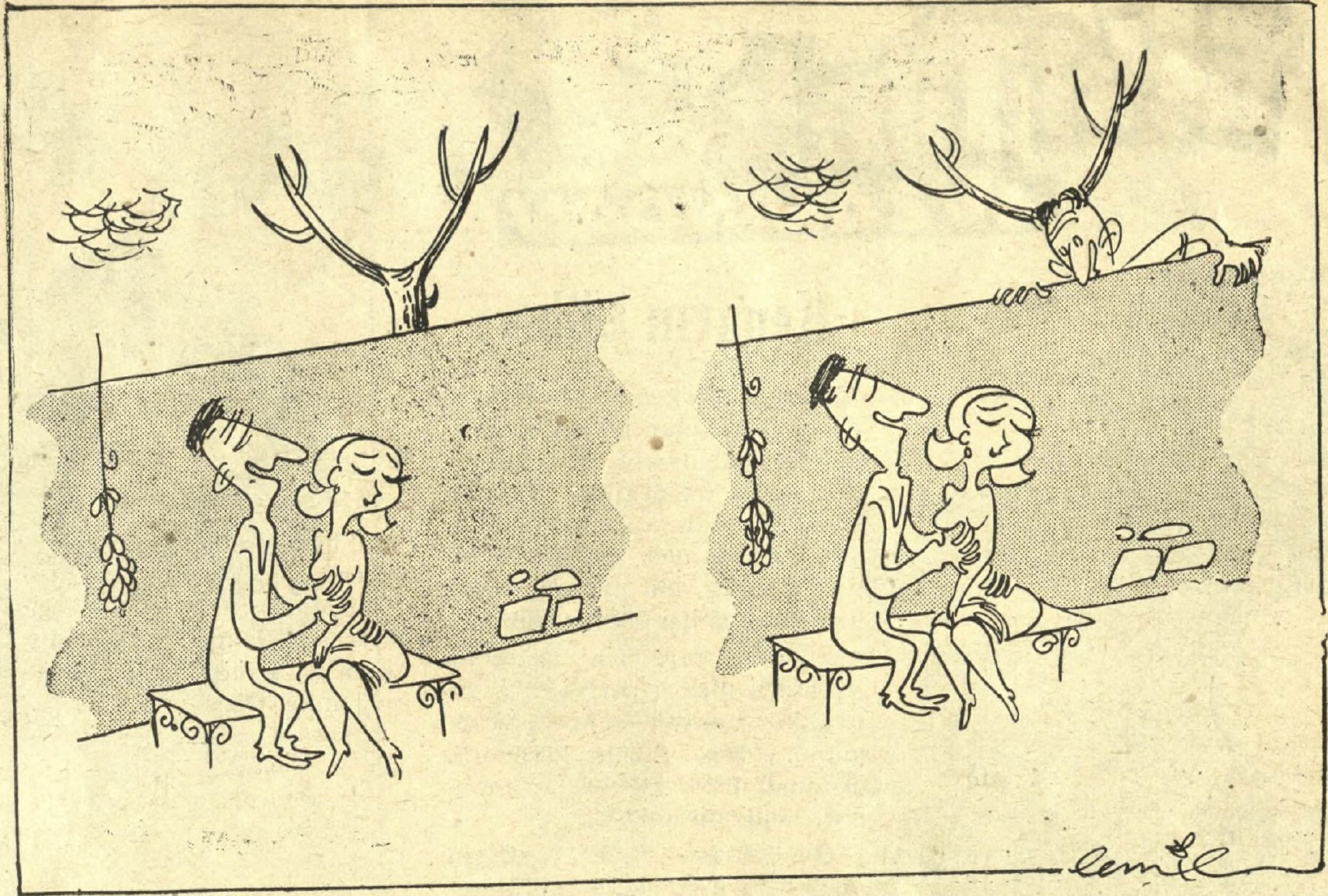
Madmazel Ombelline, bu haber karşısında umduğunu bulamamaktan gelen bir hiddetle: «Amma salak şey» diye mırıldanırken Luc de vaziyeti idare etmekle meşguldü:

— Doğrusu bu, hayatını kurtardığınız bir adamın reddetmesine imkân olmıyan küçük bir fedakârlık sayılır...

Onları bir kapı aralığından seyreden Hélène, bir iki saat sonra, Venceslas besteli işkencesini uluya uluya söylerken, kocası ile Madmazel Ombelline'in başlarını ayni yastıkta tahayyül ediyor, alacakları manzara karşısında gülmesini zor tutuyordu.

Güzellik Lûgati

Cumhuriyetin güzellik müsabakasından ilham alarak tertip ettiğimiz bu sözlükte, Türk ve dünya, eski ve yeni bütün edebî eserlerde kadın vücudunun her parçası için kullanılan teşbihleri, istiareleri yanyana getirdik:

BSKIN!..

A

Ağız — Güle, gançaya, yarılmış nara, hokkaya benzetilir.

Ayak — Güvercine, nilüfere, pamuğa, ipek çilesine benzetilir.

B

Bacak — Fildişi sütuna, mermer kolona benzetilir. Ayrıca tombul, dolğun, narin, kıvrak uzun ve mevzun gibi vasıfları vardır.

Baldır — Bacak kelimesinin aynıdır.

Bel — Kıla, elektrik nakleden tele benzetilir.

Burun — Divan Edebiyatında pek itibarı yoktu. Umumiyetle balmumundan veya fildişinden mamul maddelede benzetilir.

— Doktorcuğum, bana sigarayı, içkiyi, kadını yasak etmiştiniz... Buna yarın başlasam olmaz mı?..

C

Cilt (Deri, ten) — İpeğe, kadifeye, ay ışığından dokunmuş bir ince kumaşa, çiçeklere benzetilir.

Ç

Çene (Çukuru) — Yuvaya, goncanın ağzına, kuş gözüne, yıldıza benzetilir.

D

Diş — İnciye, kar tanelerine, yıldızlara benzetilir.

Deri — Cilde bak.

Dil — Şekil ve lezzet bakımından lokuma, küçük balıklara, şekerlemeye, hattâ yılana benzetilir.

Dudak — Kiraza, çileğe, yakuta, şekere, vişne reçeline, güle benzetilir.

E

El — Yasemine, türlü çiçekletilir.

Endam — Serviye, fıskıyeye, güle (Gülendâm) benzetilir.

G

Göz — Ahûya, denize, gök yüzüne, yıldızlara, karanlık mâbetlere açılmış pençerelere, ruhun deliğine, kahve damlasına, zümrüde ve çeşitli elmaslara benzetilir.

Göbek — Ayvaya benzetilir.

Göğüs (ve memeler) — Kuştüyü yastığa, turunca, lâstik topa, otomobil kornasına, bombaya, portakala, gökyüzüne dua için açılmış ellere, kedi yavrularına benzetilir.

K

Kaş — Hilâle, aya, kemana, hançere benzetilir.

Kulak (memesi) — Güle, goncaya, şurup damlasına benzetilir.

Kalça — Bacağa bak.

Kirpik — Oka, birbiriyle savaşan iki orduya, yelpazeye benzetilir.

Karın — Göbeğe bak.

O

Omuz — Fil dişine, mermere, aya benzetilir.

P

Parmak — Çiçek sakına, muza, fildişi çubuklara benzetilir.

S

Saç — Kemende, aleve, ormana, abanoza, ağa, salkım söğüde, geceye, altına, şelâleye benzetilir.

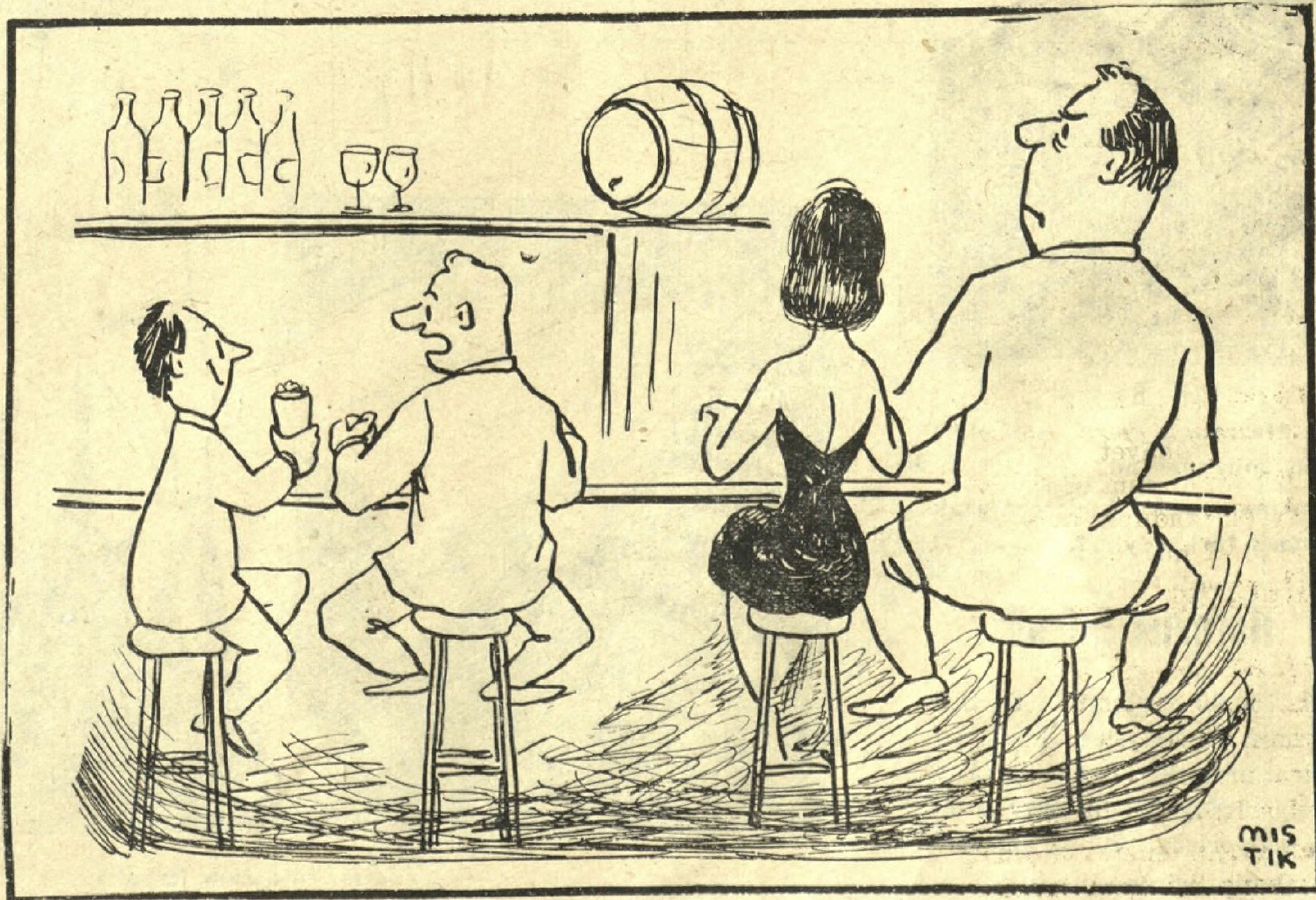
T

Ten — Cilde bak.

Tırnak — Böcek kabuğuna, sedefe, yıldıza benzetilir.

Y

Yanak — Güle, elmaya, pembe buluta, kanlı pamuğa, şefaka, bahçeye benzetilir.

— Evet, kadın tam benim tiplm ama bir centilmen yanında erkek olan kadına lâf atmaz!..

253

Eski Türk MİZAHINDAN

Kenarın Dilberi

Görünce beğenmiş, beğenince de kanı kaynamış, sevivermişti. Beğenilmiyecek, sevilmiyecek kadın da değildi. Tahrirli koyu elâ gözler, bir damlacık ağız, boya da olsa, düzgün de olsa yine göz alan, yürek yakan nar gibi, canfes gibi yanaklar...

Zavallı Yordanaki yutkuna yutkuna, dizleri titriye ittriye, ayakları burkula burkula yürüyordu. Tâbı, takati kesilmişti. Sonunda ölüm yoktu ya, konuşur, belki de anlaşırdı.

Genç kadın fazla çekingen değildi, Yordanakiye gülümsedi. Yordanaki cesaret almıştı, teklifini biraz ilerletti. Genç kadın fazla söyletmedi. Yordanakinin mahcub çehresi ona emniyet veriyordu. Lâkin namusluydu, aşifteliği yoktu. Bir erkekle yaşamak için onun nikâhında olmalıydı.

Yordanaki başka çare olmadığını anlamıştı. Razı oldu, peki! dedi. Genç kadın yalnız elini öptürdü. Yordanaki faaliyete geçti, nikâh muamelesini ne kadar çabuk yaptırmak lâzımsa o kadar çabuk yaptırdı. Nihayet düğün, o mes'ud, beklenen gün geldi. Yordanaki masraftan çekinmiyordu. Çalgı tuttu, sofralar kuruldu, kalktı.

Gönlünün yosması genç, dilber Aspasya, onun olmuştu. Sabah, karıcığına biraz ceb harçlığı vermeliydi. Cebinden beş lira çıkardı. Konsolun üzerine bıraktı:

— Buyurun ciğerim, bugunluğ bu gadar yeter ya?

Aspasya, konsolun mermeri üzerindeki beş lirayı aldı, ademi tenezzülle Yordanakinin yüzüne fırlattı.

— Beni ne sandin kale? On liradan asaği almam, bilirsin!... Kendini nerede sandin?.

Karga

Kadın — Ne dedin, ne dedin?. Beni seviyor musun?. Haydi ulan, bırak o ağızları!.. İki senedir metresinim, daha bir kerecik bile vurmadın be?!..

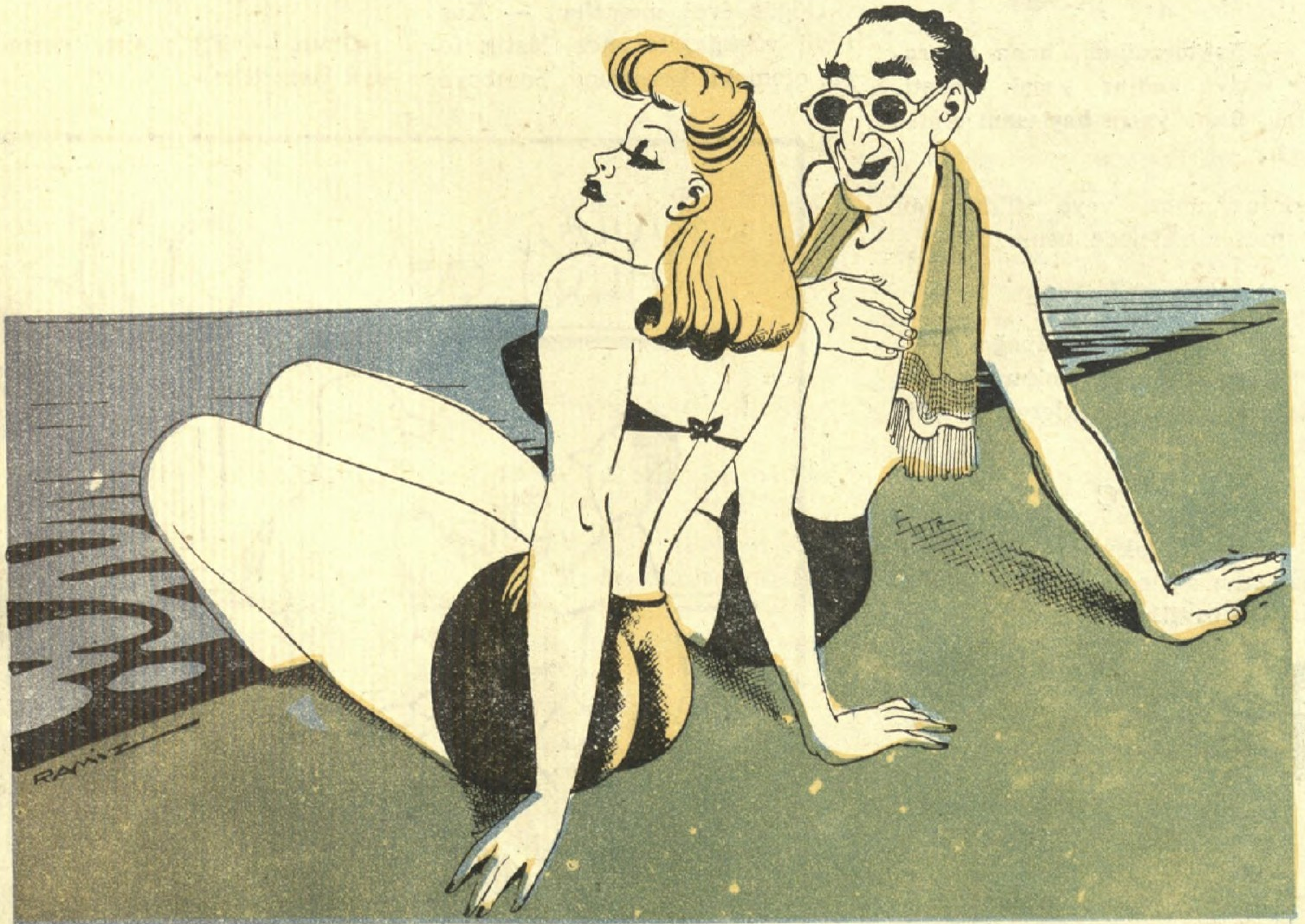
— Hazret, tayyare müzekker midir, müennes mi?

— Aman azizim, bu kadar uzaktan nasıl farkedeyim?..

Horozun ölümü

70, 75, 80 yaşlarında üç ihtiyar, nasıl ölmek istediklerini konuşuyorlardı. Biri tren kazasında, öbürü tayyare kazasında ölmeği istiyorlardı. 80 lik ihtiyar:

— Benim için en mes'ut ölüm, dedi, kıskanç bir koca tarafından öldürülmektir...

— Yandim, tutuştum Rebaka...
— Benin aşkindan mi?..
— Yok be kuzum!. Verdiğim plâj parasindan!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

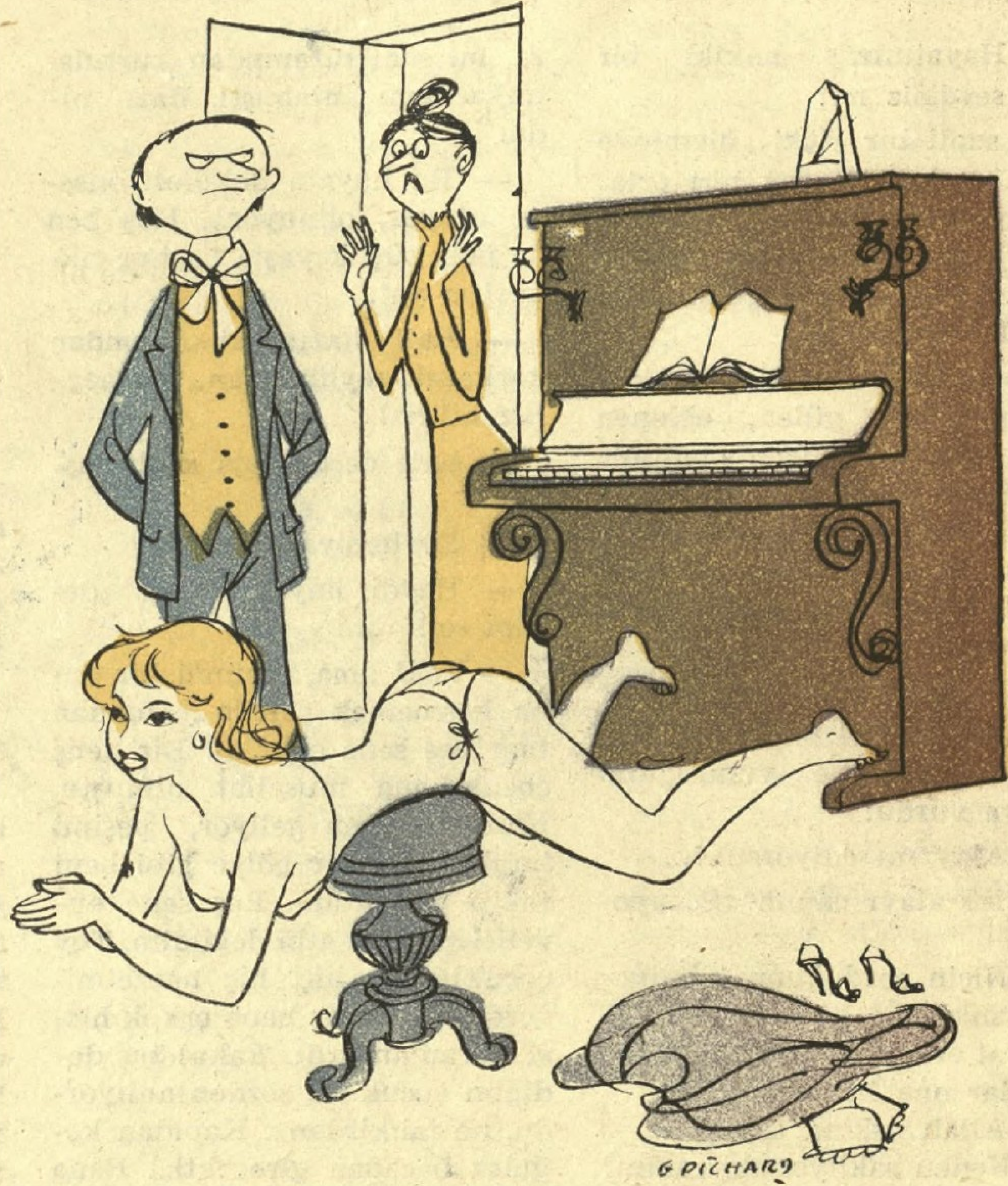

TAÇ GİYME GÜNÜNDE:

Yaşasın Elizabeth! Yaşasın Kraliçe!..

— İci Paris —

Piyano hocası — Siz buna bir yüzme hocası tutunuz daha iyi!..

— Le Rire —

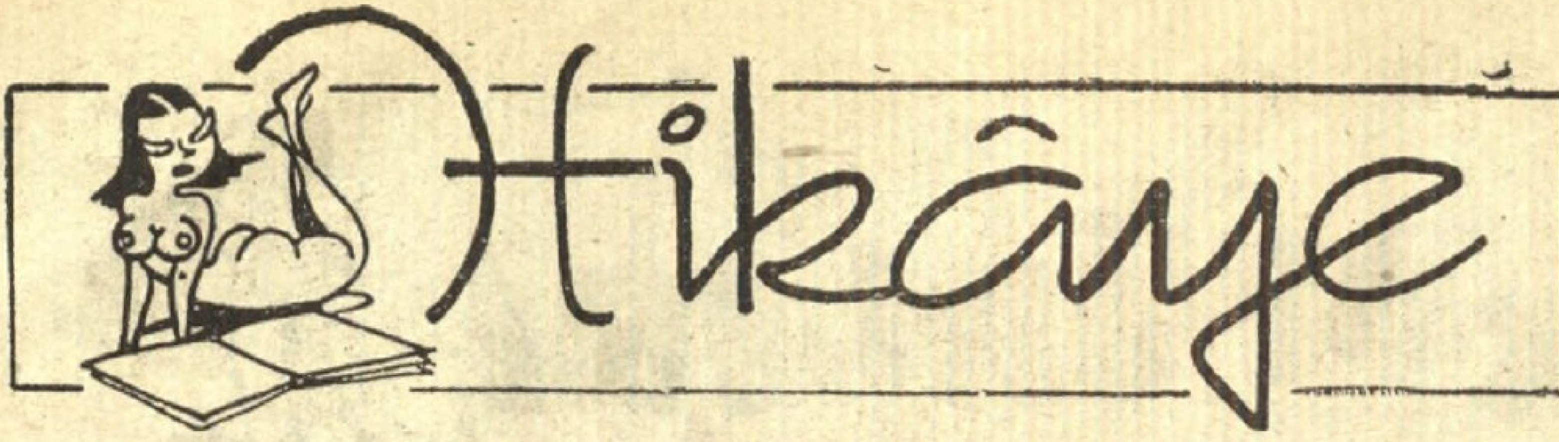
— Ah sen... Bilezikten hoşlandığımı nasıl da bildin?..

— Fou Rire —

Bir plâj hilesi!..

— The Saturday Evening Post —

Hangisi Toy?

— Hayatınızda hakikî bir aşkla sevdiniz mi?

Bu suali bir içki âleminde muzip arkadaşlardan biri ortaya atıvermişti. Herkes bir ağızdan: «Evet... Hayır... Ne münasebet?... Tabiî!....» gibi şekil şekil cevaplar veriyordu.

O âna kadar hepimizden daha neşeli, içen, gülen, eğlenen Cevza, birden dut yemiş bülbüle dönmüştü. Onun durgunluğunu evvelâ kimse farkedememişti. Fakat suali çıkaran arkadaş, mânalı mânalı göz kırparak işaret etti:

— Ya sen Cevza... Hakikî bir aşkla sevilmedin mi?

Cevza hiddetle yumruğunu masaya vurdu:

— Alay mı ediyorsun?...

— Ne alayı canım? Soruyorum!

— Niçin sorduğunu bilmiyorum sanki...

Fakat erkek, kadın, bütün arkadaşlar ona hücum ettiler:

— Allah aşkına söyle!

— Neden saklıyorsun canım? Hep birden sarmışlardı, Cevza, bu sual tufanından kurtulamıyacağını anlamıştı. Razı oldu:

— Bu hayata döküleli onsene oluyor, olmuyor... Hoş ben de pek küçük yaşta baştan çıkmıştım ya!...

— Hali hazırdaki yaşından korkarak söylüyorsan, vaz geç.. Biz biliriz!

Bu târiz de Cevzayı kızdırmıştı:

— Söylemiyeceğim!...

— Haydi, haydi, kızma, devam et!

— Peki ama, sözümü bir daha kesmemek şartile... Bundan tam beş sene evveldi. Bir genç çocuk bana musallat olmuştu. Nereye gitsem geliyor, peşimi bırakmıyor, bir gölge gibi beni takip ediyordu... Beş sene evvelisi şimdiki gibi değildim. Toy çocuklardan hiç, hiç hazzetmiyordum... Onlar bana erkek hissi vermiyorlardı. Fakat bu dediğim çocuk ne sözden anlıyordu, ne tahkirden... Kapıdan koğulsa bacadan girecekti... Bana neler teklif etmedi, neler?... Zengin, çok zengin bir çocuğa benziyordu... Lâkin nedense onunla bir türlü yıldızım barışmamıştı. Nihayet bir gün...

FİLM DOSTLARI(!)..

Cevza, burada durdu, içini çekti, dişlerini gıcırdattı:

— Evet bir gün, teklifine mukavemet edemedim... Çünkü bana on tane yüzer liralık uzattı, yalvardı, inledi. Ertesi günü için sözleştik. Ben, onu o zaman oturduğum pansiyona götürdüm.. Neşeli görünmeğe çabalıyordum ve neşelenmek için de rakı, konyak, viski her çeşitten içtim... Toy çocuk ta içiyordu ve böyle kaç saat içtik, içebildik, farkında değilim... Başım ağrıyarak uyandım... gözlerim açılmıyor, diiim damağım kupkuru, midem yanıyordu... Ağır ağır kalktım. Perdeyi araladım, tatlı bir güneş odaya doluverdi. Kana kana su içtim. Tekrar yatacaktım. Güneş karyolaya vurmuştu. Genç çocuğun başı yastıktan kaymış, bir kolu karyoladan sarkmış, yorgun, argın yatıyordu. Güneş onun taze, genç çehresini aydınlatıyordu. O dakikada onu, eskisi kadar sevimsiz, ruhsuz bulmadım... Hattâ bir zaman ettiklerime acıdım bile... Bu gençlik, bu taravetle bir kadına mâlik olabilmek için bin lira değil, bir pul bile sarfetmesi günahtı... Biraz sonra kalkacak, eskisinden daha yorgun, daha harap gidecekti. Çünkü bir ikinci, bir üçüncü bin lirayı nasıl verebilirdi? Miras yemiş olsa bile, biterdi. Belki de anneciğinden nelerle alıp benim için biriktirmişti. Karyolaya doğru giderken ayağıma bir şey takıldı, bu, büyücek bir zarftı. Üzerinde: «Ben öldükten sonra açılacaktır!» yazılıydı. Titredim, ürperdim, hiç tereddüt etmeden zarfı yırttım. İçinden, kalın parşömen kâğıda yazılmış bir mektup çıktı: «Ölümümden kimse mesul değildir. Ben intihar ediyorum. Bundan sonra yaşamama imkân, ihtimâl yoktu. Çünkü sevdiğim kadına mâlik olabilmek için bankanın kasasından veznedarın haberi olmadan bin lira çaldım. Cürmümü hayatımla ödüyorum. Buna da esef etmiyorum.» Artık nihayetini okuyamadım. Kâğıdı buruşturarak attım, Gece bana verdiği paraları ceketinin iç cebine koydum. Sonra karyolaya yaklaştım, onun başını ellerim arasına aldım, göğsüme bastırdım, öptüm öptüm... En saf, en samimî aşk, bu idi...

Cevza gözlerini yumdu, hiddetle sıkılan yumruklaırnı dizlerine vurdu:

— Aradan bir ay geçmişti. Bir gece barda, yanımda hayli yolunacak bir kazla, sonradan görme bir zenginle oturuyordum. Benim âşıkım, o samimî, saf, hakikî âşıkım içeri girmez mi? O gecedenberi onu görmemiştim. Yeni zengini bir bahane ile atlatıp iki dakika olsun konuşmak istiyordum. Benim birdenbire değişivermem, yanımdaki herifin gözünden kaçmamıştı. Parmağını ağzına götürdü:

— Aşkolsun, galiba tüyeceksin. Öyle ya, bal alacak arıyı buldun?

Ben şaşkın şaşkın bakınıyordum:

— Kimden bahsediyorsun?

O, elile benim genci gösterdi:

— Bana mı yutturacaksın kızım? O çocuk Karundur be. Annesinden babasından kalanı yüz sene yese bitiremez... Sende bunu kaçıracak göz var mı? O kadar toy değilsindir, maaşallah!.

Devekuşu

— Kız kafamı kızdırma, alimallah bir âşık olursam, seni sürüm sürüm hastahanelerde süründürürüm!..

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN : 7

— Vallâhi benim içime doğuyor. Müsabakayı kazanacağız. Bu yumurcak bize büyük bir kısmet getirecek, görürsünüz:

Ben sofraya bir göz atarak ayağa kalktım:

— Yahu!. Bu müjdeyi kutlıyalım. İçecek bir şey yok. Ben gidip şarap alayım.

Bu fikir Ayşeyi sevindirdi.

— Ah, dedi, haydi, onun şerefine içelim.

Ben fırladım, bir şişe şarap alıp geldim. Daha şişe açılmadan evvel, hepimiz sarhoştuk. Ancak ilk kadehleri içtikten sonra ayıldık ve daha ciddi konuşmağa başladık.

Necdet dedi ki:

— Biz, şimdiden iki, üç odalı bir apartıman aramalıyız. Nüfusumuz artıyor. Buraya sığmayız.

Faik göğsünü şişirerek cevap verdi:

— Müsabakayı kazanırsak beş odalı bir ev yaptırırız.

Necdet sordu:

— Ya kazanamazsak?

Faik bağırdı:

— Kazanamazsak ben gümrükte hammallık ederim, yine çocuğa da, annesine de sıkıntı çektirmem, dedi.

Ben ihtar ettim:

— Yalnız senin değil o. Biz de varız, biz de taştan ekmek çıkarırız.

Necdet mırıldandı:

— Bana da bu müsabakayı kazanacağız gibi geliyor.

Ondan sonra tekrar coştuk ve hayal denizlerinde yelken açtık. Artık çocuğun mesleğini bile düşünmeğe başlamıştık.

— Ressam olacak! dedi Necdet.

Faik:

— Allah göstermesin, dedi, açlıktan nefesi kokmasın. Zerzevatçı olsun daha iyi.

Ben daha ihtiyatlı konuşuyordum:

— Acele etmeyin, dedim, müsabakayı kazanırsak onu da ressam yaparız. Değer kazanmazsak, hepimiz birden başka iş arıyalım, daha iyi.

Necdet gülüyor:

— Sahi, sahi, diyordu, biz çocuğumuzdan evvel kendi istikbalimizi düşünelim!

III

Bir yandan müsabakayı kazanmak için harıl harıl çalışıyor, bir yandan da «çocuğumuz» için prenslere lâyık hayaller kuruyorduk.

Ben yemin ediyordum:

— Vallahi, hayatımda bir rahat yüzü görsem «Üç babalı bir çocuk» diye bir roman yazacağım.

Ayşe gülüyor:

— Yazamazsın, diyordu.

Ben köpürüyordum.

— Niçin? Sen beni yalnız ressam mı sanıyorsun? Yazı da yazarım ben.

— Yazarsın ama, «Üç babalı bir çocuk» romanını yazamazsın.

— Yazayım da görürsün.

— Hayır, çünkü ben bir çocuk değil, üçüz doğuracağım. Hepinize birer tane!

Kahkahayı basıyorduk.

Necdet el çırpıyordu:

— Ah!.. İşte o zaman tam roman olur: Üç babalı üçüzler...

Bu «kutsal» mevzuda alayı pek sevmiyen Faik:

— Hele bir tane doğursun, yeter, diyordu.

Günlerimiz tatlı ve acı heyecanlar içinde geçiyordu. Bütün gayretimizle müsabakaya hazırlandığımız için, fazla iş almıyor, para sıkıntısı çekiyorduk. Bazı günler peynir ekmeğe fit oluyor, bazı günler onu da bulamıyorduk. Zavallı Ayşe neşesini hiç kaybetmiyordu ama, karnından başka her tarafı zayıflıyordu. Bu da bizi fazlaca üzmeğe başlamıştı. Müsabakayı kazanacağımız, şüpheliydi. Üstelik bir de işsiz kalırsak, Ayşe zayıflamağa devam ederse çocuğumuz sıska, hastalıklı, bücür doğacaktı. Müsabakadan vazgeçmeğe razı olduğumuz halde iş bulamıyorduk.

Böyle sıkıntılı bir günün akşamında, üç arkadaş, odamıza geldiğimiz zaman, Ayşeyi ortalarda göremedik. Sofra kurulmamıştı.. Saat dokuza geliyordu. Ayşenin o gün İstanbula ineceğini biliyorduk. Fakat bu kadar geç kalmasına imkân yoktu.

Kara düşünceler içinde birbirimize bakıyorduk. «Bir kazaya mı uğradı?» diye sormağa cesaretimiz yoktu. Komşulara uğradık, mahalleyi aradık, Ayşeyi bulamadık.

Saat dokuz buçuğu geçiyordu. Odada, üçümüz de konuşmağa cesaret edemiyorduk. Nihayet Faik mırıldandı:

— Bir kazaya mı uğradı acaba?

Necdet daha kötümserdi:

— Kaçmış olmasın?

Ben isyan ettim:

— Deli misin yahu! Neden kaçacak?

— Neden olacak? Açlıktan! Sen beni dinle oğlum: Ayşe, karnındakinden başka hiç birimizi düşünmüyor. Onu daha iyi beslemek için kaçmıştır.

Faik de bu izahı beğenmedi:

— Nereye kaçacak yahu? dedi, nereye? Karnındaki çocukla onu hangi erkek alır?

Necdet ısrar ediyor:

— Eski mesleğine dönmeğe karar vermiştir, diyordu.

Bu ihtimal, üçümüzün de zihnini kurcalamıyor değildi. Düşünmeğe başladık. Açlık da muhakemelerimizi bozuyor, fena hayallerin üremesine uygun bir ruh zemini hazırlıyordu.

Biz ellerimizi şakaklarımıza dayamış, böyle pis pis düşünürken, oda kapısı birdenbire açıldı ve Ayşe lâstik top gibi sıçrıyarak pürtelâş içeriye girdi. Yüzü kızarmıştı. Ağlamağa hazırlanıyor gibiydi. Kendini bir koltuğa attı:

— Çocuklar ben bir halt ettim! dedi.

Hemen etrafını aldık:

— Hayrola? diye bağırdık.

— Sormayın, sormayın, çok fena.

Faik, bir jandarma çavuşu sertliğiyle:

— Anlat be! dedi, demindenberi meraktan ölüyoruz. Anlat! Ne halt ettin?

Ayşe tekrarladı:

— Çok fena!

Sonra anlattı:

— Bir saat evel... Daha fazla belki... Yedi otuz beşle geldim... Vapurdan çıkarken, arkama biri yapıştı. Hani öyle işte... Çapkınca... Dönüp bakmadım bile... Yana kaçtım. Yine geldi. Bereket iskeleyi koymuşlardı. Sıyrıldım. koşarak çıktım. Peşime takıldı. Tramvaya doğru gidiyordum, yanıma yaklaştı. Baktım, kelli felli bir adam, temiz giyinmiş bir bey. Orta boylu, tıknaz, esmer.. Sevimli de bir yüzü var hani... Beni Moda gazinosuna davet ediyor:

«— Olmaz dedim» ben serbest değilim.

Herif asıldı. Israr ediyor. Benim de kan tepeme çıktı. «Dur, ben sana gösteririm» dedim. Zaten açlıktan da dizlerim titriyordu. Karnımdaki ölecek sanıyordum. «Peki» dedim. Moda gazinosuna gittik. Bahçede kameriye gibi bir şey var. Orada oturduk. Rakılar, mezeler yağmağa başladı. Ben çarçabuk bir güzel karnımı doyordum. Adam yanımda oturuyordu. Beni kucaklayıp öpmeğe başladı. Aldırmadım. Sonra kalktım:

«— Cicim, dedim, bana bir dakika müsaade

Yanından ayrıldım, koşa koşa geldim buraya. Beni bekleye dursun o. Fakat yediğim halta bakın.

Ayşe, koynundan kahverengi bir erkek para cüzdanı çıkardı ve odanın ortasına attı.

Hepimiz, donmuş gibi bir cüzdana, bir de önümüze bakıyorduk.

Ayşe, ağlamağa hazırlanan bulutlu bir sesle:

— Ne yapalım? dedi, herif balta oldu, kızdım, aklı başına gelsin diye yaptım bunu.. Size de, biraz faydam dokunur diye. Sonra... ne yapayım... Elim de alışmış... Gazinodan çıkar çıkmaz pişman oldum. Götürüp veremedim de geriye. Herif saraka olur. Beni polise vermeğe kalkar. Çok pişman oldum.

Necdet gitti, cüzdanı yerden alacak oldu.,

Faik bağırdı:

— Bırak, elini sürme. Ben onu götüreceğim herife.

Necdet hemen elini çekerek doğruldu:

— Bakalım orada mıdır şimdi?

Ben de başımı salladım:

— Öyle ya... Karakoldadır belki o.

Faik düşündü:

— Belki cüzdanda kartvizit vardır. Ararsak yazıhanesini falan buluruz. Bu cüzdanı mutlaka ona vermeliyiz.

Ayşe bağırdı:

(Devam edecek)

Dünya Karikatürleri

— Bak karıcığım, sana bir naylon külot aldım ama, galiba biraz küçük!..

— Le Rire —

— Oooh... Sakalınız beni tahrik ediyor!..

— Le Rire —

— Doktor geçen hafta burnuna bir fasulya tanesi sokmuştu...

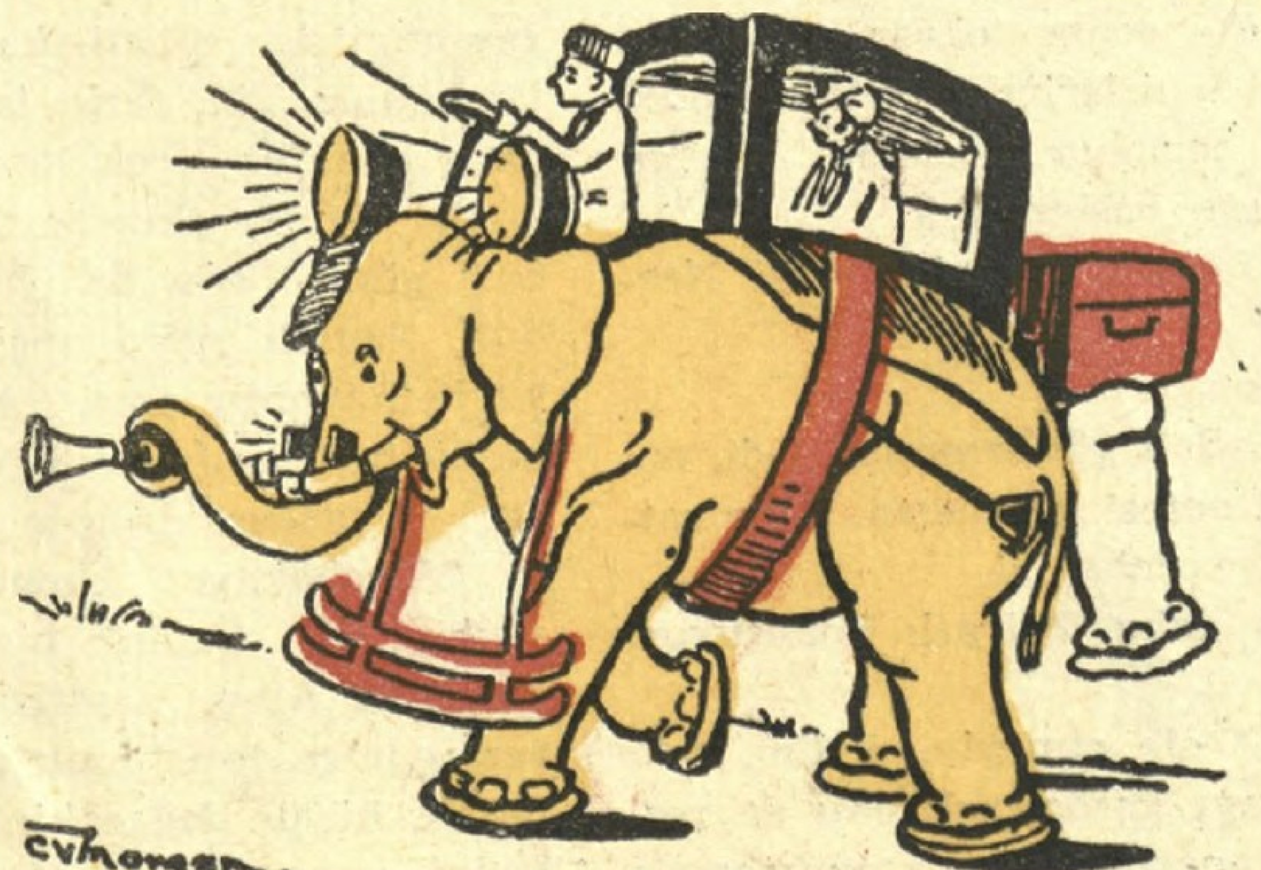
— Yaaa... Bir ziraat doktoruna gidin öyleyse!,

— Nebels Palter —

— Yeter Filip... El şakası yapma, gıdıklanıyorum!..

— İl Travaso —

Mihracenin motorize fili!..

— Ananda Vivadan —

258

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

KİNİNLİ

GRİPİN

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

4 SAAT ARA İLE GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

GÖNDERDİĞİNİZ MALI

SİGORTA

EDİNİZ

Silahlara Veda

Yazan: Ernest Hemingway

(Bence, Ernest Hemingway, Anglo - Sakson dünyasının eser vermekte olan romancıları arasında en kuvvetli, en değerlisidir. Onun «Silâhlara Veda» romanını okuyalı 15 sene olduğu halde, roman kahramanlarının hayali, va k'aların geçtiği yerler hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor!)

Somerset Maughan

Bu Harika Romanın Tefrikası

A Y D A B İ R

Mecmuasının Temmuz sayısında başlıyacaktır

beyaz sabun yerine kremli

PURO

KULLANINIZ

PURO

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ ARTTIRIR

PURO

100 de 100 saftır

Türkiye İŞ Bankası

1 MİLYON LİRALIK PLANIN

25 AĞUSTOS 1953 KEŞİDESİ

4 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

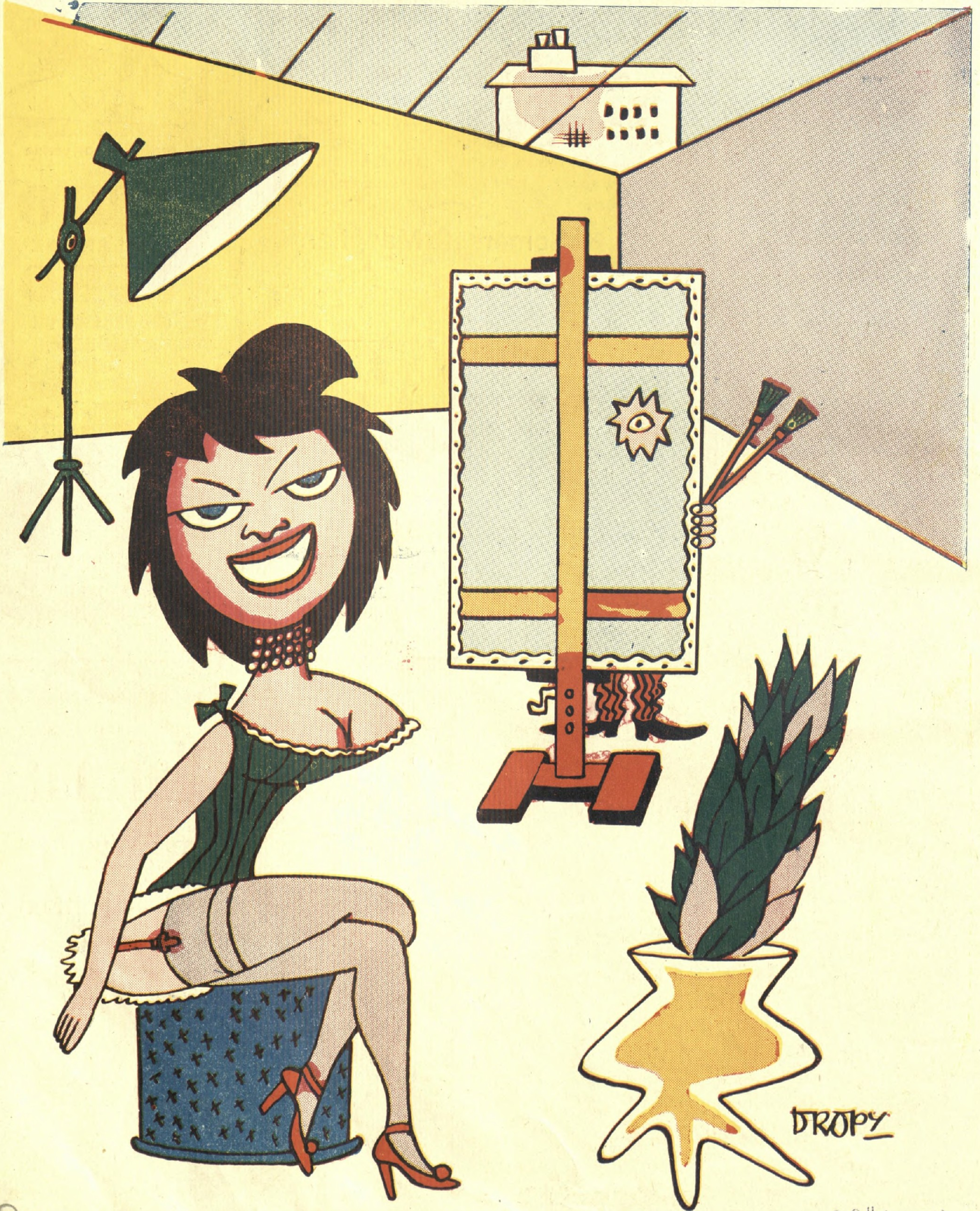
Sür'at ★ Konfor ★ Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

Akbaba

Utangaç ressam!

29 Haziran 19..
260